

A.S. BYATT

MATISSE
ÖYKÜLERİ

Çeviri: AYŞE NİHAL AKBULUT

can
öykü

A.S. BYATT
MATISSE
ÖYKÜLERİ

The Matisse Stories, A.S. Byatt

© 1993, A.S. Byatt

Desenler: © 1994, H. Matisse vârisleri / DACS

© 2014, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Mayıs 2014, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 2000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Seçkin Selvi

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devkaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3 Güven İş

Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-2169-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

A.S. BYATT
MATISSE
ÖYKÜLERİ

ÖYKÜ

İngilizce aslından çeviren

Ayşe Nihal Akbulut

A.S. Byatt'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitabı:

Bülbülün Gözündeki Cin, 2013

A.S. BYATT adıyla tanınan Dame Antonia Susan Duffy, 1936'da İngiltere'de doğdu. Çeşitli ulusal ve uluslararası ödülleri olan yazar, *The Shadow of the Sun* (Güneşin Gölgesi) adlı ilk romanının ardından *Oyun* romanı ve *The Virgin in the Garden* (Bahçedeki Bakire), *Babel Tower* (Babil Kulesi), *Still Life* (Ölü Doğa) ve *A Whistling Woman*'dan (Islık Çalan Kadın) oluşan dördümlü yapıtıyla aile konularını işledi. Byatt'ın bunlardan başka *Angels & Insects* (Melekler ve Böcekler), *The Biographer's Tale* (Biyografi Yazarının Öyküsü), *Portraits in Fiction* (Kurmaca Portreler), *Ragnarök: Tanrıların Alacakaranlığı*, *Çocukların Kitabı*, *Küçük Kara Hikâyeler Kitabı*, *Sugar and Other Stories* (Şeker ve Diğer Öyküler), *Elementals: Stories of Fire and Ice* (Cinler: Ateş ve Buz Öyküleri), *Matisse Öyküleri* kitaplarının yanı sıra çeşitli inceleme, araştırma, eleştiri yapıtları var.

AYŞE NİHAL AKBULUT, İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi İngiliz Dili ve Edebiyatı ile İspanyol Dili ve Edebiyatı bölümlerini bitirdi. Aynı üniversitede İngiliz Dili ve Edebiyatı, Amerikan Kültürü ve Edebiyatı, İspanyol Dili ve Edebiyatı Anabilim Dallarında öğretim üyesi olarak çeviribilim dersleri verdi. 1998'de İngilizce Mütercim-Tercümanlık Bölümünde doçent oldu. 2001'de İstanbul Üniversitesi'nden emekli olduktan sonra Boğaziçi Üniversitesi ve Beykent Üniversitesi'nde görev aldı. Okan Üniversitesi Çeviribilim Bölümü kurucu başkanlığını yaptı. İstanbul Üniversitesi Çeviri Doktora Programında ve 2011'den beri de Doğuş Üniversitesi'nde çalışmaktadır.

Bana, gören gözlerle, ağır ağır bakmayı öğreten
Peter için,
sevgilerle

İçindekiler

Medusa'nın Ayak Bilekleri.....	13
Sanat İşi	35
Çin İstakozu.....	79

Medusa'nın Ayak Bilekleri

Saç, 1931-1932

Bir gün *Pembe ıplak*'ı vitrin camından görünce yürüyüp girivermişti içeri. İnsanın tam, bir model kızın gümüş parıltılı küstah bakışıyla karşılaşmayı ya da bir başkasının kapkara gözlerini dikip deli deli bakmasını beklerken palto askısının üstünde, bu bolluk bereket saçan karmakarışık yaratışın dolgun bir güzellik ve keyifle uzanıp yatıverdiğini görmesi ne tuhaf, diye geçirdi aklından. Bu modellerin hepsi kızdı, kadın değil. *Pembe ıplak* katıksız dümdüz renkten başka bir Şey değildi geri ama bir kitle duygusu uyandırıyordu insanın içinde. Kocaman kalçaları ve miskince yukarı dikilmiş anıtsal boyutlarda bir dizi vardı. Yuvarlak memeleri, çember çizimi denemelerinin kafadan geçerek ete yansması ve düşmesiydi.

Ne olur ne olmaz diye bir kesim ve fn istemişti. Onu, incecik, yumuşacık devinimleriyle ve uzun kollu ak gömleği, daracık siyah pantolonuyla bale gsterisindeki bir Hamlet'i andıran "Lucian'ın Yeri"ndeki Lucian, dkknın sahibi almıştı. İlk birkaç gelişte adamdan aklında kalan, aynada gördüğü ama orta yaşlılığın verdiği bir tedirginlikle pek incelemeye yanaşmadığı kendi yüzünün gerisinde gözüne çarpan adamın yüzünden çok bu pantolon olmuştu. Bir kadının berberiyle ilişkisi ana-

tomik olarak düşünül­düğünde biraz gariptir. Kadının yü­zü adamın kemerine rastlar, kalçaları soluğuna değdi de­gecek teğet geçer, yüzü çok uzaklarda, yukarılarda ve gerilerde bir yerdedir. Lucian'ın dışa kapalı ve rahibi an­diran bir yüzü vardı; yumuşak, düz ve koyu renk, sağlık­lı bir parlıtı saçan saçlarının altında ince yontulmuş bir yüz, diye düşündü kadın, yağ katmanları yoktu, en azın­dan öyle görünüyordu.

“Matisse'inizi beğeniyorum,” dedi ilk gelişinde.

Adam boş boş baktı.

“*Pembe Çıplak*. Çok beğendim.”

“Ha o mu? Bir dükkânda gördüm onu. Aklımdaki renk birleşimi için biçilmiş kaftan, diye düşündüm.”

Aynada gözleri birleşti

“Eşsiz bir şey bu, dedim kendi kendime,” dedi adam.

“Öyle dingin, öyle sarsılmaz bir güven dolu ki; ne güzelim bir renk, bence öyle, ne dersiniz? Gönlümü çeliverdi bü­tünüyle. İşte Charing Cross Road'daki o dükkânda gör­düm onu ve eve döner dönmez karıma bu resmi güzellik salonuma asabileceğimi söyledim, karım oralı olmadı ama ben hemen ertesi gün dosdoğru gidip aldım onu. Buraya seçkin bir hava veriyor. Seçkin şeylere bayılırım”

O günlerde güzellik salonu pespembe bir bulutun içi gibiydi, pembeler, uçuk saman rengi, orada burada sık dokulu ince parlak saman rengi perdeler, fildişi fırçalar, taraklar ile ara ara serpilmiş – ayna çerçeveleri, minik ser­vis arabaları, bir tür gök mavisi, koyu gök mavisi vardı, pembe çıplağın uzandığı kanepeler ya da yatağın renginde. Müzik vardı –Susannah böyle yüksek perdeden çalınan her nabza şerbet müzikten nefret ederdi– ama buradaki, has bir şerbet gibiydi, şingirdayan, şırıldayan, damla dam­la sızan, dingin bir saray müziği. Lucian ona pembe fin­canlarda kahve verirdi, fincanın tabağında pembeli be­yazlı minik bir gofret olurdu. Orta yaşlı saçlarını inandı-

rıcı bir uçuculuk ve doğal bir yel esintisi vererek yatıştı-
rıldı; bir-iki tel ya da bir-iki büklüm yanlardan kurtulur,
kaşların, çenenin çizgilerini yumuşatırdı. Çocukluğunu,
savaş yıllarının berber dükkânlarını anımsardı, tahtalarla
ayrılmış odacıkları, sarı alagarson saçları ve kırmızı du-
daklarıyla kadın resimleri olan Amami şampuanı reklam-
larını; kırkların fiyonkları, otuzların goncalarından daha
da genişti. Amami sözcüğünün hep “avami”yle uyaklı ol-
duğunu ve buna benzer bir şey olduğunu düşünmüştü.
Daha sonra dillerle uğraşıp sevmek eyleminin çekimini
birkaç dilde öğrendiğinde bir gün birden Amami’nin kös-
nül bir çağrı ya da buyruk olduğunu anlamıştı. Amami,
sev beni, diyordu sarışınlar, el değmemiş kusursuzluktaki
yığın yığın saç büklümleriyle. Annesi saç kurutma maki-
nesinin çizik, çatlak kubbesi altında diken diken madenî
bigudileri, pensleri ve telli süngerli saç kıvrıcılarıyla pe-
rişan olurdu. Sonra da kafasında balmumundan yapma
bir meyve dağı taşıyormuşçasına yapay ve yüz kızartıcı,
kaskatı, kıvrır kıvrır saçları, takma dişlerinin doğallıktan
uzak apaklığını büsbütün ortaya koyan “mizanpili”siyle
çıkardı ortaya.

İnsanın tepesine inip kafasını kuşatan bir istirdiye
kabuğu gibi kapanan bu kubbeler sanki elektrik şoklu bir
tür kadınlığa geçiş törenini andırıyordu. Kendi ilk “mi-
zanpili”sini anımsadı, o sıcaklık, kulaklarındaki o uğultu
ve sonradan kafa derisinde duyumsadığı o belli belirsiz
yara duyarlığı, saçlarındaki o enikonu tutuşmaya hazır
kuruluk.

Altmışlarla yetmişlerde saçları doğal görünümü ko-
rumuştu, uzattığı dümdüz gür saçlarını olduğu gibi salı-
vermişti, kestane parıltılı bir perde gibi; ve bu tür yerler-
den hep kaçınmıştı. O buralardan kaçınadursun, güzellik
salonlarındaki odacıklar yok olmuş, her şey açığa çıkmış,
ortaklaşa paylaşılmaya başlanmış ve perdeler kalkmıştı.

Saç kurutma makinelerinin yerini fön makineleri, metal bigudilerin yerini plastikleri almıştı.

O da buralara dönüp gelmek zorunda kalmıştı çünkü artık saçları yıpranmaya yüz tutmuştu. Uçları kırılmaya başlamış, o yığın gitgide seyrelmiş, eski parıltının yerine bir tür yapaklanmış kürk gelmiş oturmuştu. Lucian –yeni dağınıklık akımına uyarak– dalgaların, büklümlerin doğal –yani genç– görünümünü sağlayacağını, ölen hücreleri –bu da doğaldı kuşkusuz– gözlerden gizleyeceğini söylüyordu. Kısa ve havalı kesim en iyisidir, diyordu Lucian, bunun doğruluğunu da tam bir beceriyle kanıtladı. İnce parmaklı elleriyle, bir rahibin Kutsal Kâse’yi kavrayışı gibi onun kafasındaki yepyeni baloncukları ve saç tutamlarını usulca avuçlayarak arkasında ayakta dineliyordu. Kadın aynaya şöyle bir kaçamak göz attı ve ona teşekkür edip gözlerini kaçırdı.

Çözülmesiyle birlikte ona güvenir olmuştu.

Sözleştiklerinde hep gecikirdi Lucian, kime söz verse gecikirdi. Dükkân bir o yana bir bu yana seğirten gencecik dişi ve erkek varlıklarla doluydu. İçeri girip sabırla, gözlerinde beklentilerle aynadan alamadıkları bakışlarıyla oturup bekleşenlerin her birinin başında duraklayarak onlarla bir bir laflardı. Telefon hiç durmadan çalıyordu. Kadın gül pembesi kabarık pufa oturmuş, pırıltılı bir dergide, *Her Hair* dergisinde, hem ağırbaşlı, önemlilik taslayan hem de acımasızca şakacı edasıyla (bu tonlar çok yaygındı), berberden gönüllerimizi sağaltan günümüzün otacısı olarak söz eden bir yazıyı okuyordu. Dergi, berberlerin bir zamanlar o yörenin cerrahı olduğu, diş çektiği, kırık çıkıkçılık yaptığı, kadınların sağlık sorunlarıyla başa çıktığı yolunda bilgiler veriyordu. Bu çağın herkesten soyutlanmış yapayalnız koşuşturmasıyla geçen yaşamında ise berber yaşamsal bir işlevi, dert dinle-

me işini üstleniyordu. Berberiniz dertlerinizi ağzınızdan sızdırıp sizi sakinleştiriyordu.

Lucian bunu yapmazdı. Onun yaklaşımı apayrıydı. Tutsak ettiği dinleyiciden kendine bir ruh çözümcü ya da bir örnek kişi, bir guru yaratırdı. Ya da en azından Susannah'ya böyle geliyordu. Belki de tombulca olduğu için anaç biri olarak algılanabildiğinden ya da Lucian'ın da keşfettiği gibi, bir üniversite hocası olarak meslektan dinleyici olduğundan özellikle seçilmiş olabilirdi. Lucian ona her fırsatta danıştırdı.

“Kendimi önümüzdeki yirmi yıl boyunca burada tutsak olmuş göremiyorum. Yaşamın bir anlamı olmalı. Tantrik Sanatlar ve Meditasyon Okulu'nu denedim. İç yaşamımız ve benzeri konuları biliyor musunuz?”

Parmakları saçında hiç durmadan geziniyordu, bir kabarıklığı bastırıp düzledi.

“Pek sayılmaz. Ben agnostiğim, bilinemezci.”

“Ben sanattan anlamak isterdim. Siz anlıyorsunuz. Şu *Pembe Çıplak*'ı biliyorsunuz örneğin. Sanat denen şeyi nasıl öğrenebilirim ben?”

Kadın, ona Lawrence Gowing okumasını söyledi, Lucian düzeltmeye çalıştığı bukleyi pensle sıkıştırdı, makasını bıraktı ve onun söylediklerini küçük, kumru kanadı rengi deri defterine baştan sona yazdı. Kadın, ona en iyi kursları nerede bulacağını ve galeriler konusundaki en iyi eğitimcinin kim olduğunu söyledi.

Bir sonraki gelişinde konu sanat değildi artık, arkeoloji olmuştu. Ne galerilere uğradığına ne de kitapları okuduğuna ilişkin bir belirti vardı.

“Geçmiş insanı çekiyor,” diyordu. “Toprağın içindeki kemikler ve bir yana gizlenmiş altın sikkeler. Romalıların Londra yerleşimi City'ye gidip Mitraik tapınaklardaki kazıları gördüm. Bir dinleri de olmuş olmalı. O boğanın kanı, karanlık ve aydınlık, büyüleyici.”

Keşke saçıyla uğraşıp çenesini kapasa. Bu tür uçarı kafaları tanırđı. Şöyle bir aklından geçirdi. İçine bir korku salıyordu böyleleri. Kendi bildikleri, kendisi için önemli olanlar, bütünü oluşturan şeyler, bu insanların üstünde bile durmadan geçtiği ayrı ayrı parçacıklardı, apayrı kalıyorlardı. Siz kitaplar yazıyor, konferanslar veriyordunuz ve bu küçücük gerçeklik kurdeleleri kısacık bir an parıldayıp gözden yitiveriyorlardı.

“En güzel yıllarımı kentin uzak mahallelerindeki yaşlı hanımcıkları insan içine çıkabilecekleri hale getirmek için harcamak istemiyorum,” dedi. “Yaşamdan beklentim daha fazla.”

“Ne gibi?” Kafasındaki ıslak saç yığını üstündeki karamsar bakışa gözlerini dikip sordu kadın. Önündeki bu yığına köpük boca eden adam, “Güzellik,” dedi, “güzelliğin peşindeyim. Bütün istediğim güzellik. Bir yatla Yunan adalarını dolaşabilsem, çevremde güzel insanlar olsa,” gözleriyle onun gözlerini aradı. “Ve o tapınakları, o yontuları görsem.” Yaklaştı, eliyle ense kökünü bastırdı. Kadının burnu neredeyse edepsizce adamın fermuarının yanına başındaydı şimdi.

“Saç kremi kullanmıyorsunuz,” dedi. “Acısını yine siz çekersiniz. Hemen anlaşılıyor.”

Kadın başını çaresiz eğdi: Adam ense köküne doğru kafatasını ovuşturup sıyrđı.

“Belki bir-iki gölge atabiliriz,” dedi ölgün bir sesle. “Bronz ya da sonbahar renklerinden bir karışım.”

“Hayır, sağ olun. Doğal hali daha iyi bence.”

Adam iç geçirdi.

Sonra kadına sevdalarını anlatmaya başladı. Görüp yaşadıklarına inanacak olsa, kadın ona eşcinsel gözüyle bakabilirdi. Dükkân, şöyle bir uğrayan, makasları bileyi veren, köşelere çekilip kikirdeşen ve çekip giden güzel

genç adamlarla doluydu. Çinliler, Endonezyalılar, Glasgow'lular ve Güney Afrikalılar. Lucian yerine göre onlara bağıır, onlarla bir olup kikirdeşirdi; birbirlerine çam sakızı çoban armağanları verirler, ne olduğu belirsiz ufak tefek borçlar öderlerdi. Bir seferinde kadın dükkâna geç bir saatte uğradığında, onları poker masasında yakalamıştı. Kızlar gölgede kalıyordu, pırıl pırıldılar ama durumları umutsuzdu. Hiçbiri uzun süre barınamıyordu burada. O günlerde krem rengi bağcıklı pembe önlükler giyiyorlardı. Kadın, Lucian'ın kimi kez alttan alan, sevgi dolu kimi kez de diklenerek, böbürlenerek yaptığı telefon konuşmalarından onun yaşamında gönül sorunlarının bir yeri olduğunun ayırındaydı. Sesinde kurutma kağıdı basılmış gibi bir boğuklukla, sözcükleri duyulur duyulmaz konuşuyordu. Öte yandan, telefonun almamından, karşıdan gelen sesin ya da seslerin dur durak bilmeyen ateşli çene yarıştırması çalınırdı kulağına. Berberde geçirdiği saatler gitgide uzamaya başlamıştı. Telefon konuşmaları; adamı kadının aynaya yansıyan heyecanına tutsak eden el kol devinimleriyle bezediği, uzayıp giden açıklamaları; sanki elleri havada bisiklete binen bir oğlan çocuğunun heyecanıydı bu.

“Kendimi işime tümüyle veremiyorum, başışlayın,” dedi. “Yaşamım bir dönüm noktasında. Hiç olmaz sandığım bir şey geldi başıma. Yaşam boyu bir şeyler aradım durdum ve şimdi de buldum onu.”

Islak alınıdaki sabun köpüklerini sildi ve gözünün köşesindekileri de sıyırdı. Kadın gözlerini kırıştırdı.

“Düpedüz tutuldum ona,” dedi. “Eksiksiz bir çekim gücü. Kusursuz bir uyum. Bir mucize, öteki yarım sanki. Kusursuz güzellikte bir kız.”

Buna verecek bir yanıt bulamadı kadın. Bir öğretmen edasıyla; başka ne beklenebilir, “Niye dönüm noktası?” diye sordu.

“Beni seviyor. İnanamıyorum ama gerçek. Beni seviyor. Onunla yaşamamı istiyor.”

“Ya karınız?”

Bir de karısı vardı, *Pembe Çıplak*’ı satın almasını umursamayan bir kadın.

“Evden kovdu beni. Ben de çekip ötekinin, sevgili-min dairesine gittim. Gelip aldı beni – karım. Ne yönde olursa olsun bir seçim yapmam gerektiğini söyledi ama kendisini seçeceğimi sanıyor. Ben de bana biraz zaman tanınmasını, işleri oluruna bırakması gerektiğini söyledim. Ona dedim ki, olaylar bu denli tırmanmışken nasıl olur da gerçekten ne istediğimi bilebilirim, bu işin daha ne kadar gideceğini, onun bana olan sevgisinin sürüp sürmeyeceğini nereden bilebilirim?”

Sabırsızlıkla kaşlarını çattı ve makası tehlikeli bir biçimde kadının şakaklarında şakırdattı.

“Derdi zoru, saygınlık. Beni sevdiğini söylüyor ama gerçek sorun komşuların ne diyeceği. Gerçi ben de evimden hoşnudum. Doğrusu iyi bir ev hanımıdır bizimki. Evim şık olmasa da ince bir beğeniye yansıtır.”

Bundan sonraki birkaç ay, belki bir yıl boyunca öykü geliştirdi, düşe kalka sürüp gitti, açıkçası pek doyurucu bir anlatı biçimine girmese de bir evrim geçirdi. Adam da çok başarısız bir öykücüydü doğrusu, Susannah yavaş yavaş bunun ayırdına varıyordu. Öykü kişileri ete kemiğe bürünemiyordu bir türlü. Sevgilinin güzelliği ne türden bir güzellikti, Lucian’a duyduğu çekimi sergilemediği zamanlar bu kızcağız zamanını nasıl geçiriyordu; bunları gözünün önüne getiremiyordu. Lucian’ın karısı, şirretin teki miydi yoksa acıların kadını mıydı, kabına sığamayan biri mi sabırlı mı yoksa kendini olan bitenlerden alaycı bir tavırla soyutlayan biri miydi bunları bilemiyordu. Bu gölge kişilerin hepsi Susannah’nın kendi kafasında canlandırdığı kişilerdi. Yaklaşık altı ay boyunca bunları an-

lattıktan sonra bir gün Lucian artık kızının olup bitenlerden, kendisinin kimi zaman evde kalması kimi zaman kapı dışarı edilmesinden, böyle bir gelip bir gitmek zorunda kalmasından çok etkilendiğini söyledi.

“Bir kızınız mı var?”

“On beşinde. Yok on yedisinde. Yaşları hep karıştırdım.”

Adamın aynaya bakarak kendi kendine kaygıyla gülmseyip elini kendi parlak saçlarından geçirmesini izledi.

“Çok genç evlendik,” dedi, “neyin ne olduğunu bilmiyorduk, çok gençtik.”

“Genç kızlar çok sarsılıyor, evdeki tartışma ve huzursuzluktan.”

“Evet. Herkes sarsılıyor. Evi satarsam sınıvlara girerken başını sokacak bir yeri olmayacağını söylüyor. Sevgilimin dairesinde bana düşen harcamaları karşılayacaksam evi satmam gerekecek. İkisinin giderleriyle birden başa çıkmam olanaksız. Karım evden taşınmak istemiyor. Bunu anlayışla karşılıyorum kuşkusuz; ama onun da böyle sürdüremeyeceğimizi anlaması gerek. İki parçaya bölünemem, bir karar vermem gerekiyor.”

“Sevgilinizden yana karar vermiş gibi görünüyorsunuz.”

Derin bir soluk alıp elindeki her şeyi, tarağı, makası, kurutma makinesini oracığa bıraktı.

“Ya, evet ama ürküyorum. Gemilerimi yakarsam, elimde hiçbir şey kalmayacak diye aklım çıkıyor. Sevgilim beni her an yanında bulursa, belki sevgisi böyle sürüp gitmez. Evimi de seviyorum; nasıl anlatsam, rahatım yerinde, alışkanlıklar, eski iskemlelerim. Hepsinin satılıp gideceğini aklımdan bile geçirmek istemiyorum.”

“Sevmek kolay iş değil.”

“Ne demezsiniz!”

“Sizce tepemdeki saçlar azalıyor mu?”

Okurlarımızın daha önce *Bülbülün Gözündeki Cin* adlı öykü derlemesiyle tanıdığı usta hikâyeci A.S. Byatt, bu kez Matisse'in yaşamını ve sanatını eksen alan üç öyküsüyle karşımıza çıkıyor. Öykülerde Matisse'in kendisi yok; ama her öykü ona bağlanıyor.

Birinci öyküde, duvarında bir Matisse röprodüksiyonunun asılı olduğu berber dükkânının sahibi, Matisse'in çizdiği kadınlarla kendi karısı arasında olumsuz bir benzerlik buluyor ve karısına ihanetinin mazereti olarak bu benzerliği kullanıyor.

İkinci öykü, Matisse'in yapıtlarındaki renk coşkusu kavrayarak o yolda yürümeye çalışan bir ressamla, Matisse'in adını bile bilmediği halde aynı renk çılgınlığını uygulayan evdeki hizmetçinin deneyimlerini aktarıyor.

Üçüncü öykü ise Matisse konusunda tez hazırlayan bir üniversite öğrencisi ile tez danışmanı profesör arasında geçenleri anlatıyor.

Sunday Times eleştirmeni Peter Kemp'in dediği gibi: “*Matisse Öyküleri*, bir boya kutusu patlamışçasına imgelemimizin retinasına çarpıyor.”

11 TL
KDV DAHİL

ISBN: 978-975-07-2169-4

